

гова заслуга трѣбва да се изтъкне точното установяване на стиливитѣ признаци на различнитѣ музикални видове. Трудове: „Студия къмъ историята на хармонията“, „Повторение и подражание въ многогласието“, „Рихардъ Вагнеръ“, „Йозефъ Хайднъ“, „Стилътъ въ музиката“ и др. А. е издателъ на: „Handbuch der Musikgeschichte“, „Наржчикъ на музикалната история“, „Паметници на тоновото изкуство въ Австрия“, „Творения на австрийски императори“ и НбМВ (2 тома 1931).

Адолорато, ит. Addolorato, скръбно, съ скръбенъ изразъ.

Адъ либитумъ, ит. Ad libitum, като темпово определение означава свободно, волно темпо. Съ а. л. се отбелзва, сжщо, и незадължителността на нѣкои гласове и инструменти въ оркестра, хора или другъ нѣкакъвъ ансамбълъ.

Азиоли, Бонифачио — Ascoli, Bonifacio, значителен оперенъ и църковенъ компанистъ и теоретикъ, род. 30 авг. 1769 въ Кореджо, умр. с. т. 18 май 1832; ученикъ на Мориджи въ Парма; 13 годишенъ, А. е билъ вече капелмайсторъ въ родния си градъ, а и да твори починалъ твърде рано, така че на 18 години е ималъ вече име на компонистъ. 1809 г. е билъ първи директоръ и инспекторъ на Миланската консерватория. Творби: литургии, мотети, една оратория, 7 опери, клавирни сонати, дуети, квинтети и пр. Отъ множеството негови теоретични и педагогически трудове, най-важни сж: „Trattato d'armonia e d'accompagnamento“, „Il Maestro di composizioni“, „Трактатъ по хармония и акомпаниментъ“, „Майсторътъ на композицията“ и др.

Аиди, гр. Aoidoi се наричали пѣвцитѣ въ Елада.

Айзенхутъ, Джуро, хърватски компонистъ, род. 25 дек. 1841, умр. 2 апр. 1891, училъ въ Загребското музикално училище, въ което самъ по-късно бива преподавателъ; известно време е билъ и воененъ капелмайсторъ, компониралъ за хоръ, сжщо и три опери.

Аймертъ, Хербертъ — Eimert Herbert, музикаленъ писателъ и компонистъ, род. 8 апр. 1897 въ Бадъ-Кройцнахъ, училъ въ консерваторията и университета въ Кьолнъ. Писалъ: „Познание и метода“, „Къмъ феноменологията на музиката“, „Вър-

ху единъ методиченъ проблемъ на учението за музикалния стилъ“, „Атонално-музикално учение“. Компониралъ: „Танцова музика“ за саксофонъ, флейта и механични инструменти, направени по негово указание, съ Е. Дюрлеманъ; Камерконцертъ за 5 инструмента, Вариации за цигулка и виолончелъ.

Аймъ, Войтехъ Б. — Aim Vojtěch B., чешки диригентъ и компонистъ, род. 1886 въ Ровне; 1913—20 — билъ директоръ на градското музикално училище въ Таборъ, сега е инспекторъ на музикалнитѣ училища въ Прага. Отъ 1924, дирижира хора „Типография“. Компониралъ: цигълъ за пиано „Възраждане“, камерна музика и хубави хорови пѣсни. Занимава се и съ музикална критика.

Айнщайнъ, Алфредъ — Einstein Alfred, музикал. писателъ и критикъ, род. 30 дек. 1880 въ Мюнхенъ, училъ тамъ музикознание; отъ 1918 редакторъ на списанието за „Музикална наука“ на нѣмското музикално дружество. Писалъ ценни музикални исторически есета и монографии, една кратка, но съ проникновение и чувство написана „История на музиката“ (въ сборката Aus Natur und Geisteswelt), редактиралъ е и преработилъ най-новото (1929) и допълн. XI-то издание на Римановия музикаленъ лексиконъ, и издалъ Das neu Musiklexikon. А. е сега музик. референтъ на голѣмия вестн. „Berliner Tageblatt“, като замѣстникъ на Леополдъ Шмидтъ.

Айснеръ Хансъ — Eisner Hans, компонистъ, род. 6 юли 1898 въ Лайпцигъ, ученикъ на А. Шойнбергъ; писалъ две сонати за пиано, струненъ квартетъ, Palmstrom за говорещъ гласъ, флейта, кларинетъ, цигулка и чело; дуо за цигулка и чело, „Изрѣзки отъ вестникъ“ за пѣние и пиано, духовъ квинтетъ, „Дневникътъ на Хансъ Айснеръ“ за 4 солови гласа (сопранъ, алтъ, теноръ и басъ), цигулка и пиано, — клавирни нѣща, пѣсни.

Айтнеръ, Робертъ — Eitner Robert, виденъ музик. изследвателъ, библиографъ и лексикографъ, род. 22 окт. 1832 въ Бреслау, умр. 2 февр. 1905 въ Темплинъ; ученикъ на Домкапелмайстора въ Бреслау М. Брозигъ; 1853 се преселва въ Берлинъ, където основава музикално учи-